

Secutus est Thomas, cuius aetate idolomaniae tanquam propagatis infinitis examinibus auctae sunt. Is omnia sub magis accuratam considerationem deduxit: Reicit praesentiam geminae substantiae, negat etiam panem vel in nihilum vel in materiam primam redigi, sed ponit primum quasdam hypotheses, vt sese praemuniat: Ait non esse credibile substantiam Christi humanam, quae in coelo sit, descendere et cum pane vniuersi nec esse ibi praesens corpus vt in uno aut in diuersis locis, sed specialem vt ipse loquitur poni modum eumque nominari posse transubstantiationem, quam dicit esse miraculosam conuersionem vniuersi substantie in alteram, perinde sicut aer in ignem vertitur.¹⁵³ Sed profecto sicut in Thoma fuit ingenium et doctrina excellens, cum in hac causa profiteretur se et retinere Christi verum corpus cum substancialibus suis proprietatibus illudque necessario in uno loco coeli esse et ex-[46:] presse reliceret ubiquitatem, vt nunc loquuntur, ea ire in contrariam partem pro sua consuetudine sibi ipsi obiecit argumenta, quae refutare nulla ratione potuit atque hoc non solum, qui nunc intuentur et intelligunt ipsius scripta, agnoscere possunt, sed ipsi etiam posteriores scholastici iudicarunt. Secutus igitur Iohannes Scotus monachus, vir ingenij sophistici et maxime pugnacis, modum Thomae tanquam irrationalitatem damnauit et suum proposuit, quem quidem posteriores fere omnes laudarunt: Ait ne quidem per potentiam diuinam corpori Christi adimi posse necessarias proprietates corporis videlicet dimensiones et locationem, sicut scripsérat Thomas, sed vt ipse affingit, miraculum fieri in loco vel in spacio continent. Nam per omnipotentiam Dei substantiam panis redigi in nihilum, corpus autem Christi accidentibus panis vestiri, esse totum in tota hostia, vt nominant, et in qualibet parte totum, ita vt miraculose paruum spacium magnum corpus contineat.¹⁵⁴ Et in explicacione huius modi sunt duo ex ipsius sectatoribus, quorum alter dixit totum mundum in ista extensione, qua nunc est, per potentiam diuinam in testa oui, alter etiam in foramine acus contineri posse. De duratione ferme consenserunt omnes, tantisper esse corpus Christi, donec remanent species panis. Deinde addunt quaestiones, quae merito omnium piorum aures offendunt. Quid sumat mus rodens panem consecratum et similes. Et quorundam tanta est impudentia, vt audeant dicere: Os muris non esse immundius ore peccatoris, sine inquinamento igitur etiam a mure capi. Sed reuera expauescere necesse est pias mentes ad tantam impietatem. Quae tamen recitauimus. Et multo plura, a quibus animus abhorret, in libris scholasticorum tradita extant eaque sunt basis missae pontificiae, sicut aetate Thomae stabilita transubstantiatione instituta est theatra circumgestatio panis, qui iussus est adorari ab vniuersa ecclesia. In Daniele de Antiocho, qui typus est Antichristi, scribitur, Deum Mao-[47:]zim colet auro et argento.¹⁵⁵ Perinde autem vt Antiochus

¹⁵³ Vgl. Thomas von Aquin, Summa Theologiae III, q. 75 a.1 arg. 1.

¹⁵⁴ Zur mittelalterlichen Annihilationstheorie vgl. Erwin Iserloh, Art. Abendmahl III/2, in: TRE 1 (1977), 89–106. Hier bes. 93f.

¹⁵⁵ Vgl. Dan 11,38f.